

„Мюсюслманинът се извисява, четейки Корана, извисявайки се, пък нараства копнежът му към Свещената книга.“

<http://genmuftibg.net/bg/obstestvo/1813-2011-11-01-07-28-08.html>

Februray 21, 2012

Извършвайки един грях, човек се отдалечава една крачка от неопетнената атмосфера на вярата, доближава се една крачка до безверието, става по-предразположен към злото, по-склонен да извършва грехове.

С извършването на едно добро той се изплъзва от тягостната атмосфера на греховете, укрепва своята вяра. Вследствие на това построява подслон, който ще го опазва от безверието. Така бива защитен от изпадане в заблуда.

Освен това, благодарение на извършеното добро, той открива в душата си по-силно желание към още други благодеяния. Ако веригата от злини наричаме „порочен кръг“, фактът, че доброто поражда друго добро и осигурява основа за бъдещи благодеяния, пораждането и наличието на постоянни добри дела можем да наименуваме с израза „праведен кръг“.

Всяко съзнателно извършено богослужение (ибадет) е възможност за пречистване и сближаване с Всевишния. Пречистването води до сближаване, а сближаването поражда пречистването. Чрез богослуженията човек се пречиства от душевното опетняване, освобождава се от греховете и се удостоява с Неговата близост. Сближаването с Аллах разпалва копнежа към богослуженията и желание в душата на човека за извършване на благодеяния. По този начин, чрез искрено и съзнателно извършване на богослуженията и добрите дела, пречистването и близостта на Всевишния ще следват едно след друго, осигурявайки постоянство в богослужението. Постоянството и верността осигуряват задълбочаване в душевния живот, задълбочаването пък отваря врати към извисяване на съзнанието и съвестта и удостоява човека със специален хоризонт на опознаване и обикване на Всевишния.

Любовта и душевната наслада

Този праведен кръг спомага човек да види и изпита висока благодат като опознаването (марифет), любовта (мухаббет) и душевната наслада (зевк-и рухани). Така че копнежът към богослуженията обгръща изцяло неговата душа и фактът, че е раб Божий, за него се превръща в душевна наслада. Изпитва наслада от всяко богослужение, сякаш яде мед и каймак, и не може да се наслади на преклонението пред Него.

Човек не трябва да претендира за душевни и духовни наслади. Но дори и да не ги следва, те могат да го сполетят като плод на богослужението му, под формата на благословия. Казвайки: „Знай, че най-издигнатата степен на човечността и най-доброто положение на човечеството е познанието за Аллах (марифетуллах), което се съдържа в тази вяра. Знай, че най-яркото щастие на хората и джиновете и най-сладкото блаженство е любовта към Аллах (мухаббетуллах), която произтича от това знание. Знай, че най-чистата радост за духа на човека и най-кристалното ликуване за сърцето му е духовната наслада, която извира от тази любов“, авторът на Рисале-и Нур (Послания от светлина) не ги представя като цел, а най-вече като естествен резултат. Бедиуззаман посочва, че истинското щастие, искрената

радост, най-прелестното благодаяние и най-чистата наслада се съдържат в опознаването на Всевишния и любовта към Него. Когато човек достигне хоризонта на опознаването и любовта към Създателя, той ще почувства многократно душевната наслада и ще я изживее задълбочено.

Чети и се извисявай!

Дори и душевно, обвързването на богослуженията с насладата и удоволствията не подхожда на нашите принципи. Искреният мюсюлманин не трябва да очаква резултат от дейностите си като хадж, говеене, молитва, ридания и стонове, пронизващи мрака по време на нощната молитвата (техеджуд), от благотворителните дейности, извършени в името на опознаването и разпространяването на вярата. Не трябва да ги извършва, за да получи духовна наслада и за да се изпълни със задоволство. Всички негови дела трябва да бъдат извършени с вярата, че се извършват само с цел да се спазват повелите на Всевишния и желанието да се търси само Неговото одобрение. Ако човек опази в действителност чистите си намерения и отдадеността си във връзка с тази тема, винаги може да бъде награден с частични благоволения. Дори и да не претендира, от време на време ще повеят ветровете на божествената любов и душевната наслада и ще обкръжат неговата душа. Ето тези ветрове на опознаване, любов и душевна наслада ще го накарат да прекрачи още една крачка в този праведен кръг, съвестта му ще повтаря: „Хайде, направи и това, довърши и това, извърши това добро дело.“ Така съзнателните дела ще допринесат за постигане на постоянство, постоянството – до задълбочаване, а задълбочаването – до извършването на низ от добри дела.

Извършвайки богослужение, човек се извисява духовно, извисявайки се, пък се изпълва с копнеж към служене. Както се посочва в едно предание от Пророка Муахмед:
„Мюсюлманинът се извисява, четейки Корана, извисявайки се, пък нараства копнежът му към Свещената книга.“

Освен това, благодарение на Корана, той се извисява до високи хоризонти и в отвъдния свят. Там ще му се каже: „Чети и се извисявай!“ Като награда за всяко изучено знамение по време на земния живот на него му се дарява заслугата да напредва още повече. Безспорно, четенето спомага за извисяването. То поражда радост в душата и предизвиква чувство за по-голяма любознателност. Така четенето и извисяването образуват един праведен кръг между богослужението и усъвършенстването.

Докато човек стои в този праведен кръг и кръгът продължава да твори добрини, трудностите по пътя на богослужението започват да се улесняват, богослужението престава да бъде тежест и бремене, непреодолимите препятствия намаляват, превръщат се в неща, които могат да се преодолеят.

Така човек става по-взискателен към повелите на религията, съвестта му реагира на забраните. Испитва отвращение от всякакви думи, дейности и поведения, които съдържат пороците безверие, идолопоклонничество, недоволство, заблуда и грехопадение. Посягането към забранените нещата за него е като да държи огън в дланите си. Бяга от всички злини, които го доближават до прелюбодаянието, сякаш бяга от пламъка на Ада. Всяко сторено добро го отправя към други добрини. След всяко въздържане от греха и злото той се отдалечава от тях, подсилвайки решението си да стои далеч от тях, колкото е възможно.

В.Заман